

Biserica ruinată

George Coșbuc

Biserica stă tristă pe golul mal al mării
O noapte-a fost, cumplită, iar valul revărsat
Cu vuiet îngropat-a sub el întregul sat.
Și bârne și cadavre și semne-ale pierzării
Rămaseră-n amestec prin mucedul nămol
Când apa se retrase lăsând iar câmpul gol.

Când trec corăbierii în dreptul ei, pe mare,
Fac cruce, și cu vâsla bat apa mai grăbit.
Se joacă vântul jalnic cu clopotul dogit,
Prin spartele ferestre cântând cu disperare.
Amurgul vine roșu, vin galbenele zori,
Și noaptea peste lună trec turmele de nori,
Ea stă, tăcutul martur, pe veșteda colină
Umplând singurătatea de spaimă și fiori...